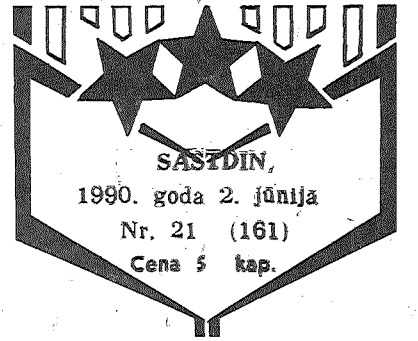

JAUNAIS CELS

Agrofirmas „Sorkonais Oktobris“ laikrosts

Ar domu par cilvēku

23. maijā notika Riebiņu pagasta izpilddomēšanas sēde, kurā izskatīja vairāku rajona Tautas deputātu padomes lēmumu īstenošanas iespējas mūsu lauku ikdienā.

Tika apstiprināts saraksts, kurā nosaukti tie 20 mazapgādātie pagasta iedzīvotāji, kuru pensijas nesasniedz noteikto minimumu. Rajona padome nolēmusi viņiem piešķirt vienreizēju pabalstu — starpību līdz pilniem 70 rubļiem — no ārpusbudžeta līdzekļiem. Kopā mūsu pagastā šim nolūkam atvēlēti 540 rubļi. Vienlaikus sēdē tika nolēmts lūgt pagasta padomes deputātus pārskatīt savu vēlēšanu apgabalu lauku materiālo stāvokli, lai šie līdzekļi

tiktu sadalīti pēc iespējas taisnīgāk. Tāpat kopīgi jāizdomā, kā labāk organizēt specproduktu sadali kara un čarba veterāniem, invalīdiem un daudz bērnu mātēm, jo turpmāk specprodukti tiks iedalīti arī lauku veikalēm.

Rajona padome pieņēmusi nolikumu par soda naudas iekasēšanu no uzņēmumiem, iestādēm, organizācijām un privātpersonām. Šo nolikumu ņems par pamatu mūsu pagasta Tautas deputātu padomes komisija pagasta iekšējās kārtības noteikumu projekta izstrādāšanai, kura tika ievēlēta otrajā padomes sesijā (skat. mūsu laikraksta 8. marta numuru). Jūnija pirmajā pusē komisija sola nodot izstrādāto «pagasta liku»

projektu iedzīvotājiem apspriešanai.

Jūnijā pēc riebiņu iedzīvotāju lūguma jāorganizē vēl viens pasākums — mīrušo piemināšanas dienas pagasta kapsētās. Sēdē uzdeva piemināšanas dienas paredzīgo un vecācievnieku kapsētās organizēt deputātei — pagasta padomes sekretārei Jelenai Sivcovai, bet katoļu kapos — pagasta izpilddomēšanas priekšsēdētājam Ainai Tumašovai.

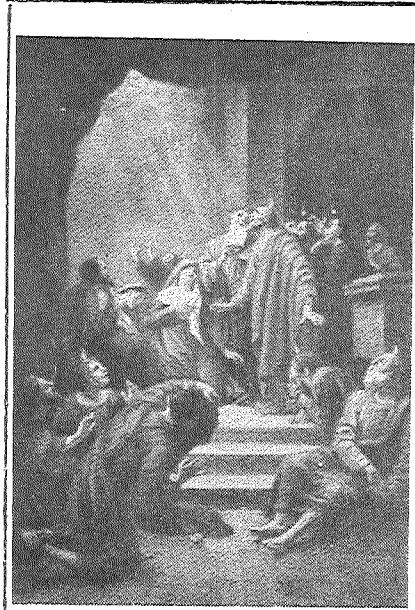
Pieniņu ciemata ļaudīm būs interesanti uzzināt, ka atkal tiks atvērta izremontētais klubs, kurā attiecīgās rajona iestādes solā palīdzēt iekārtot videosalonu, kas var kļūt populārs visā pagastā. Pašlaik tiek meklēti speciālisti, kurš vēlētos strādāt Pieniņu

bibliotēkā un klubā, amatus savienojot. Alga — pēc vienošanās.

Rajona izpilddomēšanas priekšsēdētāja rīkojums — katrā ciematā iekārtot peldvietu. Pagasta izpilddomēšanas loceklis apsprieda iespēju iekārtot peldvietas Riebiņu un Pieniņu ciematā. Šīs idejas risināšanu uzņēmes pagasta sociālās attīstības jautājumu pastāvīgās komisijas priekšsēdētājs rajona padomes deputāts Ilmārs Meluškāns.

Tāpat ir uzdots visā rajonā pie izpilddomēšanas noorganizēt nepilngadīgo lietu komisijas. Sēdē šīs komisijas priekšsēdētājs pienākumi mūsu pagastā uzticēti izpilddomēšanas locekļiem pedagogiem Klaučijai Petrovai. Viņas uzdevums sastādīt un vadīt tādu komisiju, kas spētu iedarbīgi cīnīties pret likumpārkāpumiem pusaudžu vidū.

M. GEKISA

Zaļie
svētki

(Sākums laikraksta 21. numurā)

Svētais Gars ir vajadzīgs visiem ticīgiem, lai varētu Dieva vārdu pieņemt, saprast tā nozīmi un dzīvot pēc Dieva vārda. Ar saviem spēkiem cilvēks vien to nespēj. Ticība nostiprina mūsu pūles pretoties ļaunumam mūsos un apmums. Ar grēku un ļaunumu mēs apstādinām Svētā Gara plūsmu mūsos un mūsu gara dzīve apstājas. Bet mums visiem spēkiem jārūpējas, lai Svētais Gars un Viņa 7 dāvanas (saprāts, zināšanas, gudrība, padoms, drosmē, dievbijība, izturība) mūs neatstātu nekad.

Mēs šodien stāvam dzīves krustcelos. Pa kādu ceļu iet? Pa patiesības vai naida ceļu? Mēs gribam sasniegt cēlus mērķus, īstenot senlopatas ieceres. Taču naida un šķēlšanās ielavās mūs-

sos, mēs ar katru dienu vairāk sākam pazaudēt cilvēcību. Mūsu zemē vairojas noziegumi, brālīši ienīst brālī. Vienīgi saskaņā mēģinām lietot auglīgas, bet nesaņķā arī lielas lietas iet zudumā. Mūsu tautas aicinājums uz gara gaismu Rainis saka: «Viena zvaigzne

Kurzemīte, Otra zvaigzne Vidzemīte. Trešā zvaigzne

zvaigznāja. —

Tā bij mīla Latgalīte».

Paliksim ticīgi un cerības pilni, jo mīlestības nekad nav un nevar būt par daudz. Vienosimies kopējā lūgšanā, lai Svētais Gars parāda mums un mūsu tautai pareizo ceļu, pa kuru jāiet nākamajās dienās!

Novēlu visiem «Jaunā Ceļa» lasītājiem un viņu ģimenes locekļiem priecīgu Vasarasvētku!

Dekāns A. BUDZE

Bērības gaišuma mirdzumā

Vieni vairs nav gluži maziņi bērni — četrgadīgie, taču sirsnīgas sirdis spēj gādāt un savilņojums aug augumā. Satraukti un nopietni viņi kopā ar tētiņiem un māmiņām, ar saviem krusttēviem un krustmātēm ienāk zālē, kur pie skatuves paaugstinājuma rindās saliktas lelles, apalģīte lācēni un spēļu veltņi, kļusu un mierīgi sēd, gaidīdami, kas tad notiks tālāk, ir aizmirstas nerātības, prieks skraīdelēt.

Ar īsu uzrunu pie klātesošajiem krievu un latviešu valodā vērsās pagasta Tautas deputātu padomes priekšsēdētāja Zoja Agafonova. Tad mazie zēni un meitenes tīk aicināti priekšā uz skatuves, kur stāv ar kļavu lapām rotātas šūpoles, kurās visus pēc kārtas izšūpo Ivanovu laulātais pāris, bet dīktorēs pa to laiku lasa speciāli katram gaviļniekam izraudzītus tekstus — dzejas rindās par gaišu un laimīgu bērību, kas katram bērnam ir viņa vispirmais

tiesības, tad mazie jublāri saņem ziedus un dāvanas, ko sagatavojuši agrofirmas arorganizācijas komiteja.

Tā kā ēna pārslied svētku noskaņojumam, kad neatšaucas daudzi bērni un nenāk saņemt aplieciņu. Tie ir galvenokārt bērni, kuru vecāki strādā pilsētu rūpnīcās, lai arī tur, tāpat kā pa saimniecību, bija norīkoti autobusi. Lai varbūt bērības svētki nav nekas dzišs, taču mazie cilvēciņi prot tos pienācīgi novērtēt, papriecāties. Kādēļ viņiem liegt šo iespēju?

Pēc svinīgās čalas bija koncerts, to sniedza Daugavpils celtnieku kultūras nīls bērnu baleta studija. Tad savilņojums no zāles pārcēlās uz skatuvi, kur uzstājās otrās un vecāko klašu skolnieciņas, tāpat ar visu sirdi un dvēseli pārdzīvojot, lai viss izdotos, lai «neizsistos» no P. Čaikovska mūzikas rīta, lai izdotos kā nākas noceļot mūzikā un dejas rakstos pārceltās pazīstamās pasakas. Viss izdevās, un skaņēja sirsnīgi aplausi.

„Arumam“ — dziļu arumu!

Mūsu agrofirmas laikraksts bija pirmais šāda tipa izdevums republikā, drīz atradās «brālīš» — Azažu agrofirmā. Pie sava laikraksta gribēja tikt arī agrofirma «Uzvara» Bauskas rajonā, bet tas nebija tik viegli — sarežģīta izrādījās atļaujas saņemšana. Tik

vien bija iespējas, kā izdot vienu ar rakstāmašīnu apdrukātu lapu ar nosaukumu «Uzvarietis». Bet nu pēc 15. maija agrofirmā iznāk īsta avīze ar nosaukumu «Arums» — pēc jaunās kārtības, lai varētu izdot savu laikrakstu, ir vajadzīga tikai li-

cence, ko izsnieģz apvienība «LITTA».

Bauskā kopā ar rajona laikrakstu «Bauskas Dzīve» iznāk agrofirmas «Arums». Tas ir bezmaksas, tiek izplatīts tikai firmas uzņēmumos un saimniecībā, metiens ir gandrīz pusotra tūkstoša eksemplā-

ru latviešu valodā. Redaktors Ivars Bušmanis domā, ka šis izdevums jāsaņem katrā mājā, jo tajā tiek publicēti valdes lēmumi, rīkojumi un tamlīdzīgas ziņas, kas jāzina agrofirmas ļaudīm.

Dziļi arumu, trešais mūsu brālī «Arum»!

Kardināla bēres

Tik daudz cilvēku Aglonas bazilikā pēdējos gados pulcējas tikai katoļu galvenajos svētkos 15. augustā. 29. maijā tūkstošus ticīgo un citādi domājošo, dažādu konfesiju garīgās personas no tuvas un tālas apkāmes šeit sapulcināja sēras — Latvijas pirmā kardināla Juliana Vaiņoda cilvēka, kurš bija apveltīts ar lielu garīgu bagātību.

mūsu novadnieka izvadīšana pēdējā virszemes gaitā. Kardināls no mums aizgājis 95. dzīves gadā, nenotājis 18. augustam. Skirties no sirmā dvēseļu gana bija ieradusies ļaudis no Preiļu un citiem rajoniem, vadošās garīgās personas no Maskavas, Ukrainas un Baltkrievijas, no Lietuvas un arī no Po-

lijas, Latvijas valdības pārstāvji, rajona vadītāji. Kamēr bazilikā ritēja dievkalpojumi, kamēr tika noturēti aizlūgumi un mesas, kamēr cilvēki atvadījās no sava kardināla, bija lietus, it kā apraudot aizgājušo, bet kad zārku ar viņa mirstīgajām atliekām sāka nest uz mūžīgās atdusas vietu bazilikas dārza košākajā stūrī, tas pārstāta un cauri mākoņiem sāka parācīties maģa saule. Izskanēja atvadu runas latviešu un poļu valodā,

tika nolasīta kardināla māsisas, kas dzīvo emigrācijā, vēlēšanās, aplūsa sēru zvani bazilikas torņos, pavadītāji pamazām izklīda, čārza stūrī palika vainaģu un ziedu kalns. Šīs sēru ceļš, pa kuru nesa zārku ar kardināla mirstīgajām atliekām, vairs neaizaus, pa to cilvēki ies pie viņa vienmēr.

Plašāk par kardināla bērēm pastāstīsim nākamajā numurā.

Neatkarīgo arodbiedrību I kongresā

Agrofirmas «Sarkanais Oktobris» arodkomitejas priekšsēdētāja Tatjana Gromova bija viena no septiņiem delegātiem, kas pārstāvēja Preiļu rajona agrārnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrību Latvijas Brīvo arodbiedrību I kongresā, kas notika Rīgā 25. un 26. maijā. Tūlīt pēc atgriešanās palūdzām viņu mazliet dalīties iespaidos par kongresa gaitu. Tatjana Gromova pastāstīja:

— Par vispatīkamāko šī kongresa iespaidu gribētos nosaukt to, ka mūsu vispārējās politizācijas laikā, kad Latvijas neatkarības Deklarācija daļēji sašķēlusi sabiedrību divos pretējos, arodbiedrību kongresā nebija nekādas dalīšanās pēc politiskās pārliecības. Apspriedām visbūtiskākos profesionālās savienības jautājumus, pieņēmām statūtus, ievēlējām vadību. Uz kongresu bija ieradusies cietimī no Lietuvas, Igaunijas un Dienvidslāvijas Federācijas, Maķedonijas Republikas, kuru apsvēkumus silti uzņēmām.

Kongresā bija pietiekami daudz iespēju arī domu plurālismam. Vairākums, piemēram, neatbalstīja mūsu — lauksaimnieku — priekšlikumu vispirms noturēt arodbiedrību XIII

kongresu, uz kuru mēs faktiski bijām izvirzīti par delegātiem, un uzreiz sāka brīvo arodbiedrību I kongresu. Diezgan nepatīkami iespaidu atstāja situācija, kad kongress — atkal ar balsu vairākumu — nolēma neot vārdu izskatāmo jautājumu apspriešanā republikas Strādnieku savienības pārstāvjiem, kas mūsu kongresā piedalījās nevis kā delegāti, bet kā viesi. Pēc pirmā pārtraukuma viņi atstāja zāli.

Interesantākās kongresā man likās debātes, kurās delegāti izteica ne tikai daudz kritisku piezīmi par iepriekšējo darbu, bet arī ierosinājumus, kā turpmāk to organizēt labāk, ietekmīgāk. Lai darba cilvēki patiesi sajūtu arodbiedrības kā savu atbalstu. Nopietni tika apspriesti statūti, tos pieņēma tikai ceturtajā redakcijā. Daudz iebilžu izskanēja pret streikiem šajā ekonomiskās krīzes situācijā, tomēr kopumā arodbiedrības pieņēma lēmumu neizslēgt streikus no savu cīņas veidu arsenāla kā galēju līdzekli. Latvijas Brīvo arodbiedrību savienības valdes priekšsēdētāja postenim bija izvirzītas septiņas kandidātūras. Ar balsu vairākumu atklātās vēlēšanās šajā amatā tika atstāts iepriekšējais priekšsēdētājs Andris Si-

liņš. Par viņa pirmo vietnieci — tāpat no vairākām alternatīvām kandidatūrām — ievēlēja Brigitu Abeli, par otro vietnieku — Andri Zorgevicu. Jācer, ka šie cilvēki attaisnos uzticību un enerģiski vadīs mūsu arodbiedrību savienību.

Jaunie statūti paredz arī izstāšanos no tās, ja neredzam tur reālu balstu. Izstāties var gan viena darba kolektīva, gan veselā nozares arodbiedrība. Tāpat mums dotas tiesības lemt, cik līdzekļu ieskaitīt arodbiedrību savienības padomes vajadzībām. Tāpat tas jaunais vārds «brīvās» jau tiek piepildīts ar saturu. Tagad, pēc PSRS Konstitūcijas 6. panta atceļšanas, stāvam blakus Komunistiskās partijas organizācijai nevis kā «vadāmie un virzāmie», bet kā līdzvērtīgi partneri, un mums nav vairs jāsniedz pārskati partijas biroja sēdēs.

Pašlaik, tūlīt pēc atgriešanās, man nav vēl precīzas programmas, ar ko launu bagātināt mūsu arodkomitejas darbību. Bet skaidrs ir viens, — lai kongresa darba dienu spraigums pārietu uz mūsu ikdienu, tas atkarīgs ne tikai no mūsu vēlētajiem orgāniem, bet no katra ierindas arodbiedrības biedra aktivitātes.

8. KO DARIT PUTNU AUDZĒTĀJIEM

Republikā ar putnkopību nodarbojas 14 putnu fabrikas un 46 saimniecības, no katras dējējvistas vidēji iegūtas 246 olas. Pirmā vieta šajā rādītājā ir Iecavas putnu fabrikā — 270, te broļeru izaudzēšanai patērē 69,5 dienas. Ķekavas putnu fabrikā šim darbam patērē mazāk laika — 61 dienu.

Panākumu pamatā, protams, ir ēdināšana un turēšana. Liela uzmanība veltāma proteīna saturam, bet ne bez nozīmes arī nestandarta barības līdzekļu pielietošana, minerālbarība, sevišķi — krīts.

Zinātnieki pierādījuši, ka jaunputnus var ēdināt ik pārdienas, tas ir, vienu dienu dot barību, otru — nē, izlietojot divas devas. Tas samazina darba patēriņu. Iespējams ietaupīt arī elektroenerģiju. Dējējvistām gaismas periods ir astoņas stundas, tad seko desmit stundu ilga tumsa, pēc tam divu stundu gais-

Galvenā nozare

ma un četrus stundu tumsas periodi, broļeriem — divas stundas gaismas un divas — tumsas, periodiski atkārtojot. Tāpat, apgaismojums nav vajadzīgs visu diennakti. Samazinās turklāt arī olu plīšana.

Izstrādāta, pārbaudīta un sāka pielietot hlorofila un karotīna pasta, dabīga, biokīmiski aktīva barības piedeva, izgatavota no zaļās priežu koksnes:

— aizstāj A vitamīna preparātu,

— paaugstina dējību un cāļu šķīšanos.

— paaugstina A vitamīna saturu olās,

— paaugstina putnu rezistenci (izturību, neuzņēmību) pret slimībām,

— pazemina barības patēriņu uz ražotās produkcijas vienību.

Hlorofila un karotīna pasta satur 600 — 1000 mg % hlorofila, 20 — 50 karotīna, līdz 2500 C vit-

amīna, līdz 500 E vitamīna (visur mg %), B₁, B₂, B₆, K un D vitamīnus, mikro- un makroelementus, citas bioloģiski aktīvas vielas. Putnu barošanai izmanto 0,04 procentus no kopīgā barības daudzuma, izšķīdinot siltā ūdenī.

So pastu Veselības aizsardzības ministrija atļāvuši lietot arī cilvēkiem kuņģa čūlas ārstēšanā un enerģijas paaugstināšanā. Devu uz naža gala izšķīdina siltā pienā vai ūdenī, uzņem pirms ēšanas, bet tonusa uzlabošanai — pēc ēšanas.

0,5 litra burciņa maksā 2,90 rubļus. Informāciju var saņemt Rīgas rajonā, Salaspilī, Rīgas ielā 111, telefoni — 942555 un 942100, vai Rīgas rajonā, Siguldā, Institūta ielā 1, telefoni — 967306 un 976313.

V. RUTKOVSKA

LINU FABRIKĀ tiek pārstrādāta pedēja stirpa stiebrīņu, drīz te sāksies kārtējā iekārtas remonta darbi un gatavošanās nākamajam cēltenam. Lai arī blakām aug augumā fabrikas jaunie korpusi, vecie

šķiet kā liliputi pie milzēm, tomēr līdz linu pārstrādes jaunajai sezonai tie vēl nebūs darba ierindā.

Ar gandarījumu var atzīmēt, ka godam strādāju-

šas sievietes vienā no smagākajiem darbu iecirkņiem — stiebrīņu mērcešanā un sagatavošanā apstrādei mistišanas un kulstišanas līnijā. Attēlā — grūda no šī darbu iecirkņa sievietēm.

Lauku kalendārs

20. jūnijs — Fedots atnes siltumu, bet rudzi zelta vilni sāk mest. Tiek atzīmēta rudzu briešana, uz papuvēm ved mēslus, zeme to atceras.

22. jūnijs — asni izkaptis.

25. jūnijs — saules pārgriešanās. Saule sāk iet preti ziemeļiem, bet vasara — karstumam.

26. jūnijs — Akulina — ceļ uz augšu astes. Karsti, trūkst elpas, dienas pieder dundurim, bet vakari — mušām un odiem.

Govis bizo, slikti ēd zāli un norauj pienu.

29. jūnijs — Tihona diena, saule iet klusāk (tihona), norimst putni.

30. jūnijs — saule nogurusi, tās kustība pa orbītu paliek gausāka.

(No krievu tautas ticējumiem)

ILŪKSTES DEKANATS (Nobeigums)

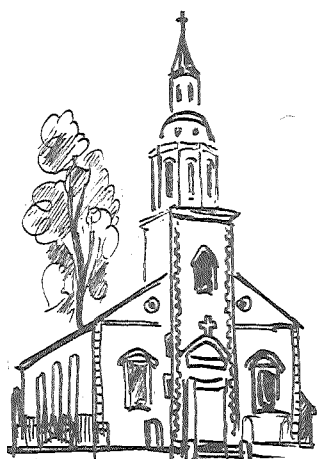
Pirmā baznīca JĒKABPILĪ bija celta no koka no 1670. līdz 1675. gadam, materiālus no saviem mežiem deva hercogs Jē-

kabs. Tā bija Svētā Gara vārdā, katoļu dzīve bija saistīta ar Skaistkalnes un Jelgavas jezuitiem. Pēc viņu ordeņa slēgšanas Kurzemē, Jēkabpilī dzīvoja sekulārie garīdznieki, pie baznīcas bija arī Svētā Gara klosteris, kam piecēra sava zeme. 1817. gadā izbeidza darbību, zemi panēma uniāti, kas te apmetās ap 1721. gadu. Baznīca nodega 1773. gadā, 1873. gadā uzbūvēja mūra celtni, kurā dievkalpojums noturēja uniāti no bazilijāņu ordeņa, katoļu ticībā palika 1835. gadā celta koka celtnī. Tagadējo kriegu baznīcu Jaunavas Marijas godam uzcēla pr. Justins Bogdanovičs, nodega 1903. gada 7. aprīlī (otrās Lielās dienās), izglāba tikai Jaun-

Katoļu baznīcas Latgalē

navas Marijas gleznu. Prāvesta Teofila Tomaševka laikā baznīcu atjaunoja (1903. — 1909. g.), to veica ceļu inženieris Kazimirs Zenuškis, romāņu stilā ar 14 metru augstu torni, triju navu. 1869. gadā lietuvietis Olgerts Andrejuss izveidoja gipsa ornamentus sienām un griestiem. Nopostīta I pasaules kara, atjaunota 1933. gadā, konsekroja bīskaps J. Rancāns. Dievgalda dzelzs kalumu gatavotājs Zilānu depo kalējs meistars Člukša 1905. gadā, solus 1907. gadā izgatavojis meistars Siavinskis.

1907. gadā GRENZĀ, muižnieka aicināts, ieradās priesteris Antons Bomblovskis, nodibināja draudzi un

JAUNJELGAVĀ sākotnēji bija Skaistkalnes filiāle, koka kapella bija celta 1818. gadā sv. Ignācija godam. 1854. gadā pr. Jēkabs Kurkovičs Jaunjelgavā nopirka K. Kurenova māju un cāvāja baznīcā, kur ierīkota nelielu kapellu. 1900. gadā Skaistkalnes prāvests Augustīns Lukšo vecās kapellas vietā uzcēla skaistu koka baznīcu ar torni, veltītu Jēzus Kristus Sista godam.

Pirmo baznīcu SUBĀTE 1567. gadā uzcēla luterāņiem, veltītu sv. Jura godam, muižnieki ar varu katoļus spieda pāriet luterīcībā, tas ilga 100 gadus. Pēdīgi pats muižturis Zibers kļuva katoļi, ar viņa ierosinājumu un Polijas karaļa lēmumu baznīcu 1677. gadā nodeva katoļiem. Nodibinājis jezuitu

no šķeltiem akmeņiem uzsāka baznīcas būvi, līdzekļus deva draudze un muižturis. 1910. gadā bija uzcelta, bet ne pilnīgi — trūka līdzekļu. Iesvētīja 1913. gadā. Izpostīta I pasaules kara, 1939. gadā par Svētes draudzes prāvestu iecēla Ant. Rimoviču, viņa pārziņā bija Grenzas baznīca. Samūrēja izlauztos mūrus, uzlika jumtu, lelīka durvis, logus. Atjaunošanu

misija, no 1690. gada draudze bija viņu aprūpē, kļuva par Ilūkstes filiālbaznīcu, misija bija padota Daugavpils rezidencē. Avārijas stāvoklī esošās baznīcas vietā 1728. gadā jezuiti uzcēla jaunu no koka, kas nepastāvēja ilgi. Jezuitu superiōrs Toms Kārvackis 1763. gadā uzcēla jaunu. Jezuitu darbību izbeidza 1773. gadā, ieradās no Ilūkstes lazāristi un koka baznīcas vietā, kas bija celta uz kaptiem, 1831. gadā uzcēla tagadējo mūra. Darbus subsidēja grāfs Mikēlis Plāters — Zīberes. Celta no laukakmeņiem, bez torniem, senbazilikas stila, vienā laikā no laukakmeņiem priekšā uzbūvēts zvānu tornis. Lielajā altārī antipediā ir kokgrīzums

turpināja pr. Ešūra, 1933. gada 29. jūnijā, sv. Pētera dienā, noturēja dievkalpojumu. Iesvētīja Ilūkstes dekanā J. Samuša. Pēc II pasaules kara pr. Naglis iegādājās lielo altāri, ko izgatavoja meistars Vanagēlis, tajā ir liels krucifikss, ko veidojis pr. A. Rimovičs, turpat ir arī viņa veidotās sv. Pētera un Pāvila figūras. Griesti ir no koka, seši lokveidīgi.

«Pēdējās vakariņas» pēc Leonardo da Vinči galvenās gleznas — pr. A. Rimoviča radniecības Balules darbs.

Koka baznīca uz veciem kaptiem bija arī RUBENOS, jezuitu celtā 1759. gadā, atradās no tagadējās mūra gala durvīm pa labi aiz žoga, skaitījās Bebernes filiāle. Tagadējā ir akmeņu būve, celta 1893. — 1884. gadā. Līdz 1908. gadam par prāvestu strādāja Adams Dobkevičs no Polijas, kāda bagāta radniecība deva līdzekļus mācībām Pēterpilī, arī jaunās baznīcas celšanai. Viens tornis, mūrus no ārpuses balsta vairāki piloni, apmesta un krāsota, celta krusta veidā.

Jaunais Ceļš

1990. gada 2. jūnijs

AD. ERSS

Lisines upmalā

Patlaban nolija —
Vēl koki raso reti.
Zils miers zem nedrāja,
Melnis mūris saulei preti.

Dūc garām kamene,
Un smilgas saulē lokas,
Kā balta meitene
Pēc zleciem izstiepi rokas.

Vai nava Māra tā?
Pēc lietus zālēs svēta:
Kļūst plava gaišāka,
No viņas apmirdzēta.

Odumu Turkopuļi pīmyņūt

So goda 26. martā aizritēja myužēbā 100-tos dzimšonas godskortas diņa viņam: nu sovā laikā ivārojāmim Latgolas kultūras čarbinikim — Odumam Turkopuļam. Sei diņa natyka atzeimāta nivīnā republikas periodiskajā izdavumā, nivīnā sareikojumā it kai šys izcylais myusu preses darbiniks nikod nabyutu dzeivojis Latgolā un niko nabyutu izdarējis jos (reizē arī vysas Latvijas) lobā. Taitod vacu vacais izteicēns «praviši sovā zemē nateik cineiti» otkon attaisnojis sevi.

Tys nav nikakds breinums, ivārojūt, ka pēdējūs 50 godūs vysu myusu nūvoda kultūras darbiniku centīni dareit zynomu Latgolas kultūras vēstures atteisteibas gaitu un dareit kaut kū šos kultūras uzteišonas un veicynošonas lobā tyka uzskateiti par kaut kaicu «separatismu», bet vālokūs godūs — pat par «buržuāzisko nacionālisma» izpausmi ar vysom nu to izritušom sekom. Leidz ar tū tyka dareits vysš, lai šī centīni tyktu apslopeiiti un myusu kultūrvēsture tyktu nūklusāta vai parodeita ačgornā skatējumā.

Prūtams, ka tys vysš navarēja naatstot sovū ispaidu uz nūvodniku psihologiju. Kultūras darbinīki, sokūt, tyka padzeiti «pagultē» un niko vairs načarēja šajā jūmā. Sudin, kod mēs asom nūpīni, kaut arī napanasami gausā gaitā kārūšis pi sovās kultūras vērtelbu apzynošonas un novērtēšonas, myusim ir joisadzylinoj pagotnē. nakavējuši jonūraun šis moksleigi radeitals aizmēsteibas aizkors un jocel gaismā tūs pašalīdzelgūs, entuziasma pylvūs tautas darbiniku vordī, kas tik daudz dyulu pilykuši Latgolas kultūras atteisteibas lobā. Jūs pīmiņa ir joimyužinoj, lai myusu jauno paaudžē zynotu, kur mēs asom bejuši un kas mēs asom.

Šymā sakarā tod arī gritbu eisumā vērst uzmanēibu preses darbinīka O. Turkopuļa dzeives gojumam, par kuru kultūrvēsturnīks M. Bukšs sovā (trymdā izdūtājā) latgališu literatūras vēsturē raksta:

«Odums Turkopuļš dzimš 26. martā 1890. goda Preilu pogosta Dēļupē. Presē rakstējis par zemkūpeibas jautojumim. Nu 1914. leidz 1915. godam vadējis avīzes «Dryvas» zemkūpeibas pilykumu «Orojs». Bejis ivālāts par Satversmes sapulces lūcekli. 1918. godā pīsadalējis latgališu ortografijas izstodošonas komitejā. Aizstovējis veidūkli, ka raksteibā Latgolā ir jopatur tautysko latgališu runa. 1920. godā izdūd un rediģej «Zemnika kalendaru» un roksta brošūru «Teirumu idaleišona» (sakarā ar nūtykušu zemes reformu Latvijas breivvalsts laikā — Ed. K.).

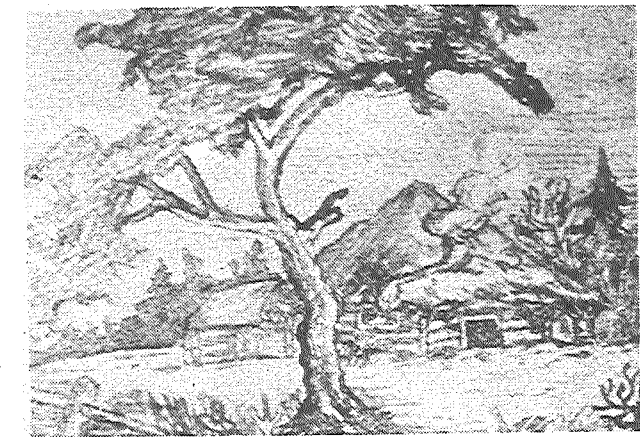
Kod 1919. godā Reigas latgališi izcūd avīzi «Latgolas Vords» (kuru pylvā mārā var uzskateit par «Dryvas» teisū mantiniku), par jos atbildeigū redaktoru vīnbaļseigi tyka ivālāts Od. Turkopuļš, kurā jys deklarej šaidus sovus mērķus un uzdavumus: «...skaidrot myusu laseitojzim dzimtines un tautas vajadzeibas un uzdavumus un apvinotā novstarpējā porsprišonā meklēt pareizoku ceļu dēļ sovās labklojeibas sasnēgšonas — byus myusu tyvokais mērķis. «Latgolas Vords» pulcēs pi dzimtines atjaunošonas un kultūras celšonas dorba pēc iespējas myusu dzymtos puses sabidryskos šķiras un spēkus. Pastyprynotā pašdarbeibā un lelōkā kūpdarbeibā stosisēs, pēc ilga pūsteišonas laika, pi ražēiga dorba, pi dzimtines atsavybinošonas un izkūpšonas...». Pi šyos dzimtines vēsšonas pretim lobokai nokūtnei, mēs aicynosim tolkā vysus myusu un myusu labvēju spēkus.»

«Latgolas Vords» laika gaitā palyka par to laika popularokū un izplateitokū laikrokstu Latgolā un jys pastovēja leidz pat 1940. goda 10. augustam, kod iznoce pādejšais numers. Šū laikrokstu labi pīmiņ vins ūtrs nu vacoka goda gojuma ļaudim vēl šudin, kaut gon vysi ir aizmērsuši un napīmiņ jo pyrmo redaktoru O. Turkopuļi. Arī literatūrā par šū cylvāku var sameklēt ļūti skūpas ziņas, bet par dzeives pēdeju pūsmu vyspor nikas nav zynoms.

Varbyut preilīši šymā ziņā var kū dareit. Šubredītys ir ļūti svareigi. Myusim ir joimyužinoj šo dyžo veira pīmiņa, mēs nadreikstom byut migaini un naveižēigi laikā, kod vysa tauta ir pasamūduse, un dora vysu napicīsamū pašapzinis atjaunošonai. Byutu labi, ja io dzimšonas vitā pīstyprynotu pīmines plokšni leidzeigu tai, kaidu pagojušā godā dekšoriši uzstodēja sovam nūvodnikam — rakstnikam Albertam Sprūdžam.

ED. KOZLOVSKIS,
Rēzeknē

RIJA UN KLETS.

Latgališu dzejnieka Daniļa Greča gleznas reprodukcija.

LATGALĪTS (Fr. Kemps)

Dainas un kūkles

Sokit, broļi, sokit, mosas,
Kur palyka seni laiki,
Kur palyka boleleni,
Kur mosenas dzaltonēites?

Naradz valra bolelenu,
Kumelenus sadlojūt,
Nadzērd cīma dzaltonēišu,
Skalstas dzīsmes cainojūt.

Kļusas pļovas, klusi meži,
Nūskumuši teirumeni...
Gaudi cīmi, gaudas pīlis,
Gaudi vysi zemes styuri.

Senok cīma dzaltonēitem
Auga rūzes dorzenūs...
Senok rūžu vaiņucenis
Vaira gūdam pīdarēja.

Senok melta dzidotoja
Beja motes lapnumeš...
Gaudi vysi zemes styuri.

Tautas goja garu ceļu,
Redzēt skaistū dzidotoju.

Bosas kōjas, sorti byudi,
Golvā rūžu vaiņucēš,
Teirumenā ganeidama,
Roksta boltu vyllaineiti.

Skaista bolta vyllaineite,
Skaista pate raksteltoja,
Joj tautēnas, breinojās,
Doncoj bāri kumeleni.

Beja senok boleleni,
Gūdam cēja zūbenteņu;
Beja cīma dzaltonēites,
Gūdam pyna vaiņuceņu.

Kodēļ tagad vaiņuceņu
Mosas nalik galvenā,
Kodēļ valra nadzīd dainu,
Ganeidamas teirumā?

Kodēļ tagad boleleni
Capureites napuškoj?
Kodēļ bāri kumeleni
Pagalmenūs nadoncoj?

Kodēļ vysi gaudos grima,
Kodēļ dzīsmes aplkusa,
Kodēļ naskaņ vacos kūkles,
Kodēļ sirdis atsola?

Sokit, broļi, sokit, mosas,
Kas slēgs valā dzišmū,
Kas jems rūkā zalta kūkli,
Myusu zemi mūdynos.

Dzejnieks 1949. gada
deportēts uz Sibīriju, kur
arī miris ar sirdstrēku.

ANTIS LICUJANIS

Mana zeme

Stūrītis maziņš — lauki, pļavas, egles un bērzzeme.

Piekalniņe, paleja un zila čebess virs tām.
No sentāliem laikiem te priekšteču tēvzeme.

Seit — Latvijas sīcīnā daļā.

Citas man dzimtenēs nav, tik dārgas zemes,

Tikai te miēru es atgūstu vēl un vēl.
Daudz esmu gājis, redzējis, jutis un lēmis,
Bet atgriezies šurp — Latvijas sīcīnā daļā.

Ciepiņu krietnu gaidu ar prieku, istabā veču,

Cienastu labāko galdā steidzu tam likt.
Bet nedraugam slēpju, sirds neko nedod
Seit — Latvijas sīcīnā daļā.

Tas bija 1913. gadā. Kokorevā (tagad Tilža) Jaunlatgales aprīņī pie skolotāja A. Sestulja ieradās viņa draugs Adolfs Erss. Viņš bija Rēzeknes latviešu biedrības administrators, ko visi pazina kā Bērziņu un tikai retajam bija zināms, ka viņš ir biedrības kora vadona un teātra režisora skolotāja Otomāra Rūnīka brālīšs. Viņš kā vientuļnieks — viduslaiku mūks — dzīvoja savas vijoles un grāmatu kaudžu sabiedrībā. Raugoties uz šo savādnieku, grūti bija pateikt, ka teiksmainā ērkšrozīte Latgale ar savu reliģiozo svētvinīgu un pagātnes pilsdrūpām rosina viņā dzejnieku.

Tā nu A. Erss ciemojās Kokorevā, abi draugi un vietējā inteliģence nolēma sarīkot zalamu svētkus ar kora dziedāšanu. Tāds pasākums bija pilnīgi nedzirdēts un jauns, izvērtās par lielu notikumu Latgalē. Ar savu kiātbūtni tos pagodināja dziedātāja Helēna Kozlovskas kundze, kas tobrīc ciemojās pie Pazlaukas dzīrnāvnieka Spakovska netaļu no Baltina-

vas. Jaunie ļaudis iepazinās un šī satikšanās kļuva liktenīga abu dzīvē — rakstnieks un dziedātāja apprecējās, tas bija zināmā mērā ieguvums arī visai latviešu literatūrai, jo kopīgie dzīves gadi A. Ersu vēl vairāk pietuvināja Latgalei, rosīnāja viņa dailradē Latgales tēmu, Latgales izpratni un mīlestību.

Kvantitatīvi Latgalei veltīta apmēram trešā daļa no A. Ersa plašās un daudzpusīgās dailrades: divi agrīnie romantiskie stāsti «No burvju kausa» un «Rāznas krūze», teiksmas «Vecais dainotājs», daļa dzejoļu krājumā «Amora dārzis», divi stāstu krājumi «Latgales stāsti» un «Vecā Latgale», trīs (no septiņiem) romāni — «Miužnieki», «Krusts ceļmalā» un «Zemes balsts».

Erss bija viņa pieņemtais uzvārds, īstais — Rūnīks, dzimis 1885. gada 12. jūnijā (31. maijā) Cēsu aprīnā Ežu pagasta Gībēnos. Helēnas Kozlovskas šūpulis kārtis tepat Riebiņos — agrofirmas ciematā 1895. gada 5. oktobrī

Viņi satikās zaļumballē

mulžas pārvaldnieka Pāvēla Kozlovskā kuplajā daudzdzimēnu ģimenē. Kad viņi apprecējās, Adolfs kļuva cieši saistīts ar sievas radītiem — viņas vecākiem un māsām, un ar šo pusī, tas viss viņam deva ierosmi literārajiem darbiem par Latgali.

Sen vairs Riebiņos neskān šo cilvēku soli, tie atbalsojas varbūt vēl vecajā parkā un muļžas ēkā. Viņus mēs varam iztēloties, palasot Eduarda Virzas aprakstu:

«Ar Adolfu Ersu es pirmo reizi satikos dažus gadus pirms lielā kara — laikam žurnāla «Spogulis» redakcijā. Redaktors mani iepazīstināja ar jaunu cilvēku, ļoti kautrīgu, lielām, neparasti mirdzošām acīm. Tas bija Adolfs Erss ar neveiklo smalkumu savās kustībās. Viņš ļoti līdzināts tiem markiziem, par kuriem dzejojās noēmas viņš iespēdā tai pašā žurnālā. Viņš maz runāja, bet vairāk vēroja, un viņa poza likās miglainu sabnu aplidota. Pēc tam es viņu

neredzēju daudzus gadus, līdz liktens mūs nesaveda kara beigās Valkā, kur mēs tuvāki iepazīnāmies un sadraudzējāmies. Te viņš dzīvoja kopā ar kādu jaunu dāmu apbrīnojami garām, melnām matu pīnēm, kas viņai sniedzās līdz papēžiem, tā bija viņa līgava Helēna jeb Kolibris, kā viņu iesauca Antons Austrīnš. Latgaliēte būdama, viņa mums dziedāja latgališu dziesmas, un visiem patikās viņas draiskulīgums, pilns dabas divaina svaiguma. Adolfs Ersu viņa sapņojās it kā nezesmes gaitas dēļ es iesaucu par Zēravu, jo viņš tiešām man atgādināja vienu no šīs augstākās eņģeļu šķiras priekšstāvējiem. Tā šis nosaukums viņam palicis līdz šai dienai, un tam arvienu iet līdz draudzīgu laiku draudzīgas atmiņas.»

Te gribas piebilst, ka arī rakstnieks bija ļoti muzikāls cilvēks.

Daudz biogrāfiska materiāla rakstnieks ietilpinā-

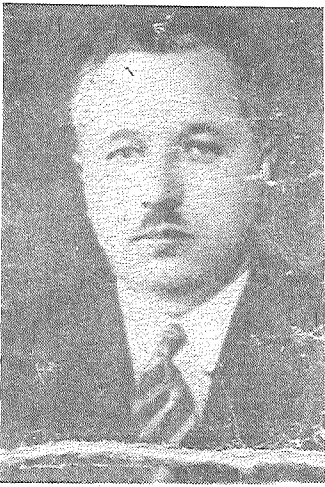
jis savā romānā «Miužnieki», kas nesen izdots izdevniecībā «Zinātne», tajā va-

ram pazit Latgali no Riebiņiem līdz pat Zīlupēi.

A. MEZMALIS

ATTELĀ: A. Erss ar meitu Mirdzu, audzumeitu Lūciju un dzīvesbiedri.

Juris Pabērzs

(Sākums laikraksta 20. numurā)

Tomēr pavisam drīz šādu ilūziju palika arvien mazāk. Kādā no uzstāšanās reizēm, protestējot pret latgāliešu diskrimināciju pat viņu dzimtenē, J. Pabērzs atzīmēja: «Vydzemes un Kūrzemes tureiģus saimnieku dāli borim teik syuteiti uz Latgolu par Irēdnim un valdņikim, lai te taiseitu speidūšu karjeru».

Bet vai šāds stāvoklis

lielā mērā nebija Latgālē valdošās partijas un tās vadona darbības rezultāts? Tiekl uzskatīts, ka Latvijas valdības lielākā akcija 20. gadu sākumā — agrārā reforma — Latgālē noritēja galvenokārt pēc J. Pabērza receptēm. Rezultātā ļoti daudzi bezzemnieki un zemnieki, kuriem bija maz zemes, tā arī neuzlaboja savu bēdīgo stāvokli, bet ievērojama daļa valsts zemes fonda šeit nokļuva spekulantu un citu šaubīgu personu rokās. Lai arī nav pa-

matā uzskatīt, ka tieši pats J. Pabērzs nevēlējās progresu un uzplaukumu savā novadā, tomēr var piekrist klerikālajam laikrakstam «Latgolas Vords», kurš rakstīja: «Zemnieku partijas nūpalni un grāki pīdar Pabērzam».

Pēc Latgales Zemnieku partijas katastrofālās sagrauves pirmajās Saeimas vēlēšanās 1922. gada oktobrī (tā ieguva tikai vienu vietu) J. Pabērzs pāriet darbā uz Latgales apgabala tiesu par vicepriekšsēdētāju. Pakāpeniski viņš zaudē savā partijā vadošo stāvokli, tomēr jaunais līderis Vladislavs Rubulis mēģina uzveikt viņam visu atbildību par neveiksmi. J. Pabērzs spiests atteikties no partijas laikraksta rediģēšanas. Intrīgu dēļ partijas iekšienē viņš nedabū deputāta mandātu uz otro Saeimu, kaut arī viņam ir labas rezerves (J. Pabērzs prot gūt mācību, no pagātnes klūdām). Tajā pašā 1925. gada rudenī sākas vīra kontakti ar saviem agrāk nesamierināmajiem ienaidniekiem — Latgāliešu demokrātu partijas galvu Franci Trasunu un viņa brāļadēlu Jezupu Trasunu. Darba partijas, «progre-

sistu») līderi.

Iespējams, ka šo tuvināšanos veicināja arī aizvalnošums par V. Rubuļa intrīgām. Taču galvenais cēlonis, kāpēc J. Pabērzs sarāva sakarus ar paša radīto partiju, bija viņa dziļā neapmierinātība ar Latgales nevienlīdzīgo stāvokli Latvijā. Viņš jau sen protestēja pret V. Rubuļa acimredzamo orientāciju uz labējām aprindām un katoļu garīdzniecību, kas pārāk cieši balstījās uz Zemnieku savienības politiku. Pēc J. Pabērza domām, vienīgais Latgales glābiņš varētu kļūt tikai spēcīga liberālā bloka izveidošana ar populāru līderi, visdrīzāk, ar Franci Trasunu vadībā. 1926. gada aprīlī vecākais Latgales politikis nomira, tomēr situācija veidojās tā, ka varēja nodibināties progresīva apvienība, kurā J. Pabērzs varētu kļūt ievērojama figūra.

1926. gada 15. augustā brāļi Juris un Sebastjāns Pabērzi, Vikentijs Latkovskis un daži viņu piekritēji tika izslēgti no Latgales Zemnieku partijas par «kaitīgu un bezatbildīgu aģitāciju», ar kuru viņi it kā kompromitējuši partiju.

Kopā ar viņiem aizgāja arī četras partijas nodaļas — Ambeļmuizās, Izabelīnās, Randaukas un daļēji Dagdas. Tā pašā gada oktobrī notikušajā Latgales Progresīvās tautas apvienības dibināšanas kongresā J. Pabērzs tika ievēlēts par vienu no jaunās organizācijas vadītājiem, bet decembra beigās ieguva kreisās P. Juraševska valdības sastāvā kā ministrs bez portfeļa.

Koalīcijas kabinets, kuras vadošais spēks bija sociāldemokrāti, pastāvēja tikai nedaudz ilgāk par gadu. 1928. gada rudenī J. Pabērzs pēc apvienības sarakstiem kļuva par trešās Saeimas deputātu. Vēlāk viņu divas reizes iecēla par tieslietu ministru (1929. un 1931. gadā); laikabiedri atzīmē, ka viņš labi tika galā ar šo amatu. J. Pabērzs iekļuva arī ceturtajā Saeimā (1931. gadā), šoreiz no Latgales Zemnieku progresīvās apvienības. Tomēr, kad tikko izveidotajā apvienībā notika šķelšanās (1932. gada oktobrī), viņš neaizgāja no tās kopā ar salīdzinoši radikālo J. Trasunu, palikdams kopā ar konservatoru V. Rubuli, kaut arī agrāk

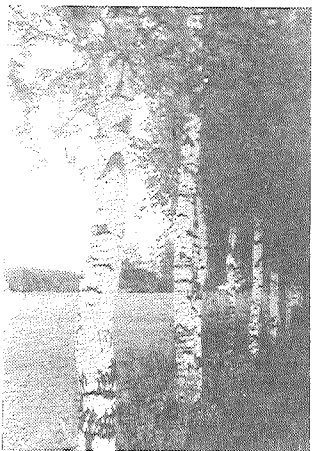
viens pret otru izjuta lielu nepatiku.

Atšķirībā no daudziem deputātiem, kuri izpildīja savus pienākumus tīri formāli, J. Pabērzs bija samērā aktīvs parlamentārietis. Viņš ne vienreiz vien uzstājās kā Saeimas juridiskās komisijas referents. Laikā, gan nebija neviena nopietna juridiska rakstura jautājuma, kura izšķiršanā viņš nelūgtu vārdu. Parasti viņa uzmanības centrā bija specifiskās Latgales problēmas, vai tā būtu cīņa ar plaši izplatīto alkoholisko dzērienu ražošanu un tirgošanu (Juris Pabērzs uzskatīja, ka vajag nokārtot valsts tirdzniecību ar alkohola izstrādājumiem, lai iedzīvotāji nenodarbojas ar to izgatavošanu mājās), vai arī samezglotie īpašumtiesību jautājumi (Latgālē, atšķirībā no pārējās Latvijas daļas, darbojās pirmsrevolūcijas Krievijas civiltiesību normas).

30. gadu sākumā Latvijā, tāpat kā citās Eiropas valstīs, iestājās vispasaules ekonomiskā krīze. Smagais saimnieciskais stāvoklis vēl vairāk pastiprināja politisko nestabilitāti.

(Nobeigums sekos.)

Latvijas meži

(Nobeigums.)

Mežus iedala piecās vecuma grupās: jaunaudzēs, kuras kopā, vidēja vecuma audzēs, kur izcērt tikai sliktas formas vai bojātus kokus, brīstaudzēs, ko sagatavo nociršanai, pieaugušajās jeb cērtamajās, un pāraugušajās, kur koki paši sāk atmirt un pasliktinās koksnes īpašības. Latvijā koksnes ikgadējais pieaugums sastāda ap 3,1 kubikmetru, rēķinot uz vienu hektāru.

Tagadējās mežu apsaimniekošanas un izmantošanas sistēmas pirmsākumi pastāv kopš 1957. gada, kad izveidota Latvijas Mežsaimniecības un mežrūpniecības ministrija, 35 mežsaimniecības pārdēvē-

tas par mežrūpniecības saimniecībām, kas nodarbojas ar mežu audzēšanu un izstrādi, sveķu iegūšanu, mežniecības nosauktas par mežizstrādes iecirkņiem. Kokmateriālus pārvadā pa dzelzceļu un autoceļiem, kopš 1977. gada pilnīgi atteicās no pludināšanas. 1975. gada 1. novembrī nodibināta 21 kompleksā saimniecība, vienlaicīgi likvidējot 84 mežu izstrādes iecirkņus — mežniecības un 734 meža meistaru iecirkņus, kas devis iespēju plaši organizēt darbu mehanizēšanu, ierīkot kokaudzētavas un sēklu plantācijas. Visu komplekso mežrūpniecības saimniecību, kā arī zinātniskās pētniecības darbu vada Latvijas republikāniskā mežsaimniecības ražošanas apvienība «Latvijas mežs».

Apvienības, tai pakļauto uzņēmumu un organizāciju, kā arī Latvijas mežniecības uzņēmumu darbiniekiem, pildot dienesta pienākumus, jānēsā tumši zils (parādes) vai pelēkzaļš (darba) formas tērps, uz piedurknēm un apkakles zīmotnēm ir nozīmes (dažāda platuma svītras un zvaigznītes), kas norāda uz amatu.

P. SKUDRA

No gurķiem

PILDĪTĪ SVAIGI GURĶI

Nelielus līdzenus gurķus pārgriezt uz pusēm. Ar karotīti izdabot sēklotu daļu un pildīt ar maisījumu, kas sastāv no smalki sagrieztas olas, sīpoliem, gurķa sēklotās daļas, majonēzes un sāls. Pildījumam var izmantot arī galas vai jebkurus citus dārzeņu salātus. Garnējumam izmantot zaļumus, redīsus, tomātu vai saldo piparu šķēlītes.

GURĶU «CELMĪNI»

Svaigus gurķus sagriezt šķērsām apmēram 6 centimetru garos gabaliņos, iegūtajiem «celmiņiem» ar karotīti izņem sēklotu daļu un piepilda ar jebkuriem salātiem vai pildījumu, bet no virsas greznot ar sīki sasmalcinātiem zaļumiem.

GURĶIS — «PILDĪTĀ LADĪTE»

Pareizas formas gurķim nedaudz nogriezt vienu malu, lai tas stabili stāvētu uz šķīvja. Pēc tam no virsas nogriezt «vāciņu», bet ne līdz galam. Uzmaņģi izgriezt vīduci un pildīt gurķi ar salātiem vai citu masu tā, lai «lādītes» vāciņš būtu pavērts un zem tā būtu redzams pildījums. Pasniegt, galda veselus, pēc tam sagriezt gabaliņos.

PILDĪTĪ GURĶI

ITALIESU GAUME

Gurķus nomizot, sagriezt gabaliņos apmēram 5 centimetru garumā, ar karotīti izņemt sēklotu daļu, bet ne līdz galam. Pēc tam likt tajos maizes pildījumu, kuru var pagatavot šādi: divas nelielas baltmaizes un divas rupjmaizes šķēles izmērcēt pienā, nospiest un samaisīt ar sīki sasmalcinātiem, un sviestā apceptiem sīpoliem, sīki sagrieztiem zaļumiem un vārītām olām, pievienot sāli un piparus. Pēc tam uzlikt gurķus uz cepešpannas, kas iesmērēta ar augu eļļu, apkaisīt ar rīvētu sieru un cept cepeškrāsnī 15 — 20 minūtes. Pasniegt ar ceptiem kartupeļiem un gaļu.

PILDĪTĪ GURĶI

TURKU GAUME

Gurķus sagriezt šķērsām, izņemt sēklotu daļu, ierīvēt ar sāli un salikt pildījumu. Sautēt taukos.

Pildījumu pagatavo no maltas apceptas galas ar sīpoliem, vārītiem rīsiem, rīvītiem burkāniem, smalki sagrieztiem tomātiem, zaļumiem. Sāli, piparus un ķiplokus pievieno pēc garšas.

Lasītāju zināšanai!

Tiem mūsu lasītājiem no citiem rajoniem, kuri šī gada otrajā pusgadā vēlētos regulāri saņemt laikrakstu «Jaunais Ceļš» un nevar to pasūtīt caur aģentūru «Preses apvienība», esam gatavi palīdzēt. Agrorūpniecības bankas Preiļu nodaļai norēķinu kontā Nr. 40021 aģrofirmai «Sarkanais Oktobris» ar pasta nārvēdumu nosūtiet 3 rubļus (abonēšanas maksa un pasta izdevumi). Paziņojiet redakcijai, un turomāk izsūtīsim katru iznākušo numuru pēc Jūsu norādītās adreses.

SLUDINĀJUMI

Riebiņu ciematā atrasts maks, piederošs kādam Galēnu ciema iedzīvotājam. Zvanīt pa tālruni Riebiņi — 56737.

WEST GERMANY MUENCH KATJA

APSVEICAM JONIJA 60 GADU JUBILEJĀ — Martu Utināni — 30., 55 GADU JUBILEJĀ — Moniku Skuteli — 04., Antonīnu Jākovlevu — 17., Antonīnu Loginovu — 27., 50 GADU JUBILEJĀ — Annu Smuksti — 11., Antonīnu Silu — 15., Antonīnu Stēbankovu — 17.

Nedzīvojiēt noskumuši, Nenožēlojiēt, kas bijis, Neziļējiēt, ka būs, Glabājiēt to, kas ir. Anuškovus — Jeļenu Jegorovnu 50 gadu un Kuprijanu Konstantinoviču 55 gadu jubilejā sveic Bu- mažkinu ģimene, novēl labu veselību un panākumus!

LIDZJOTĪBAS

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Pastarei sakarā ar MĀTES nāvi. Aģrofirma «Sarkanais Oktobris» kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjūtību Viktoram Cerpenko sakarā

Cienījamā Jeļena Anuškova! Sveicam Jūs 50 gadu jubilejā, vēlam stipru veselību, panākumus, prieku un dzīvesprieku! Kopsaimniecības «Sarkanais Oktobris» valde un sabiedriskās organizācijas

Aģrofirma «Sarkanais Oktobris» kopsaimniecība aicina darbā: veterināro ārstu, veterināro feldšeri. Nodrošina ar labiekārtotu dzīvokli, bērnudārzu, skolu, ir ēdnīca, veikali laba satiksme. Zvanīt pa tālruniem — 56738, 56737, 56893 vai ierasties personīgi.

Izsakām dziļu līdzjūtību PĒTERA ZVIDRAS radītiem un tuviniekiem sakarā ar viņa nāvi. Aģrofirma «Sarkanais Oktobris» kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjūtību ar MĀTES nāvi. Līnu fabrikas kolektīvs

Redaktors A. RANCANS

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273, Preiļu rajona Riebiņu ciematā, aģrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732.

Pas. 512. Met. 2000.

Iespiests Latvijas Izdevniecības, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīti iespiedloksme.